

ciència, ha hagut de fer marxa enrera en el referent a la identificació de les races, perquè, si és possible identificar amb relativa facilitat els troncs racials, diguem-ne fonamentals, ja resulta més problemàtic fixar els caràcters dels troncs secundaris i terciaris i no cal dir els de les varietats més allunyades del tronc principal, en qual cas les dificultats resulten insuperables. A tal extrem aquesta convicció és arrelada en els moderns conreadors de l'antropologia que, Dixon, aconsella reunir únicament tres mesures, o sigui, índex cefàlic, altura del crani i índex nasal, estendre-les al major nombre d'individus i quan es posseixin gran nombre de dades—afegeix amb cert escepticisme—, esperar a veure el que en sortirà.

Els antropòlegs alemanys posats per la força dels aconteixements sota l'òrbita de la tesi arie cerquen a la desesperada en llurs laboratoris la fórmula que doni consistència a la concepció estatal d'aquest tipus, i com sigui que compten amb l'ajut de tot el material científic i humà indispensable i amb la força coactiva de l'Estat, obstinat en investigar la quantitat d'ari que cada súbdit poseseix en la seva estructura corporal, han muntat gran laboratoris, dels quals hem vist reproduccions amb innumbrables fitxes, radiografies, descripcions cromàtiques, etc., etc., i és d'esperar que, si és possible concretar el tipus a una fórmula, la tenacitat provada dels investigadors germànics la trobarà car si més enllà de les fronteres del Reich aquest problema ha suscitat, segons l'humor o les afinitats espirituals de cada u, des de la protesta violenta a la ironia despectiva i fins algú, hi ha trobat cert regust pirandelià, és un fet que milers de persones estan pendents en el seu honor, els seus interessos o el seu pervindre en això que els laboratoris o les enquestes policials puguin manifestar sobre la seva puresa racial, ja que l'Estat alemany ha amenaçat d'interdir la paternitat, els enllaços, la propietat i el dret d'ocupar determinades places als no arie.

